

Arrest

nr. 120 738 van 17 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 oktober 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. FRERE, loco advocaat B. SOENEN en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 14 april 2011 een eerste asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 17 juni 2011 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 68 330 van 13 oktober 2011 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Op 18 november 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel om het grondgebied te verlaten werd verzoeker bij aangetekende zending van 22 november 2011 ter kennis gebracht.

1.5. Verzoeker diende op 5 januari 2012 een tweede asielaanvraag in.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 23 januari 2012 de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

1.7. Op 4 juni 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nogmaals een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd verzoeker op 12 juni 2012 ter kennis gebracht. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.8. Bij arrest nr. 91 336 van 12 november 2012 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen het hem op 12 juni 2012 ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten.

1.9. Verzoeker diende op 19 juni 2013 een derde asielaanvraag in en werd, ingevolge deze asielaanvraag in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

1.10. Op 25 september 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 3 oktober 2013 opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende zending ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan de persoon die verklaart te heten,

Naam: [K.]

Voornaam: [V.]

[...]

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 25 september 2013 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.12. Bij arrest nr. X van 15 januari 2014 weigerde ook de Raad verzoeker opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Bij wijze van exceptie werpt verweerder op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

3.2. De Raad merkt op dat verzoeker betwist dat in voorliggende zaak toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zodat niet zonder een onderzoek van de middelen kan worden gesteld dat vaststaat dat deze wetsbepaling toepasbaar is en op verweerder de verplichting rust om, op grond van dit wetsartikel, een beslissing te nemen.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsverplichting en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

[...]

Dat verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekende partij een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan verzoekende partij mede te delen dat hij het grondgebied dient te verlaten.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

[...]

Verzoekende partij wenst op te merken dat hij beroep heeft ingediend tegen de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, de beslissing naar dewelke de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing verwijst (stuk 3).

Dit ingestelde beroep is tot op heden nog steeds hangende voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

a)

Zolang het beroep hangende is, dient uitgegaan te worden van het vermoeden dat het beroep van verzoekende partij ontvankelijk en gegrond kan worden verklaard.

Het ingestelde beroep tegen de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is een schorsend beroep.

De verzoekende partij heeft tijdens deze beroepsprocedure het recht om op het Belgische grondgebied te verblijven.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft volle rechtsmacht bij de behandeling van het ingestelde beroep tegen de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (artikel 39/2, §1,1° van de Vreemdelingenwet).

b)

Verzoekende partij is van oordeel dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich onredelijk opstelt om tijdens het uitoefenen van een rechtsmiddel reeds het uitwijzingsbevel te betekenen.

Bovendien, in de huidige situatie waarin de Dienst Vreemdelingenzaken reeds overging tot betekening van het uitwijzingsbevel, wordt verzoekende partij toch verzocht om het grondgebied te verlaten terwijl er toch de mogelijkheid bestaat dat de aangevochten beslissing alsnog verbroken wordt.

Het resultaat van de beroepsprocedure kan nog steeds als gevolg hebben dat de verzoekende partij een beperkt of onbeperkt verblijfsrecht in België krijgt.

Door het uitvaardigen van een uitwijzingsbevel wordt de verzoekende partij in de onmogelijkheid gesteld om te wachten op het antwoord van deze hangende procedure.

De voorliggende situatie dient vermeden te worden aangezien verzoekende partij het grondgebied dient te verlaten terwijl zijn ingestelde hoger beroep nog tot de vernietiging van de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan leiden.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient derhalve verplicht te worden het resultaat van het ingestelde beroep af te wachten alvorens over te gaan tot betekening van het uitwijzingsbevel 13quinquies.

Bovendien wordt in het uitwijzingsbevel ook helemaal niet gemotiveerd waarom een dergelijk bevel wordt genomen terwijl de asielprocedure van de verzoekende partij nog steeds hangende is.

Het beginsel van de motiveringsplicht waaraan de beslissing van de verwerende partij moet voldoen, is geschonden.

c)

Het betekenen van een uitwijzingsbevel tijdens de lopende beroepstermijn of tijdens het uitoefenen van een rechtsmiddel is onredelijk en onzorgvuldig.

De mogelijkheid bestaat immers nog dat de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nog verbroken en in positieve zin hervormd wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

[...]

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetsebepalingen.”

4.1.2.1. Allereerst moet worden opgemerkt dat ook de Raad bij arrest nr. 116 931 van 15 januari 2014 verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd en verzoekers beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 25 september 2013 dus werd afgewezen. Er blijkt derhalve niet dat verzoeker nog enig belang heeft bij zijn middel dat uitgaat van de premisse dat voormeld beroep zou worden ingewilligd.

4.1.2.2. De Raad wijst er daarnaast, ten overvloede, op dat artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Verzoeker kan dan ook niet nuttig verwijzen naar de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel. Deze beginselen kunnen immers slechts spelen indien verweerder over een discretionaire bevoegdheid beschikt, hetgeen in casu niet het geval is.

4.1.2.3. Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden. Het is immers niet betwist dat op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen de commissaris-generaal zijn asielaanvraag had afgewezen en dat hij niet beschikte over een paspoort dat was voorzien van een geldig visum.

4.1.2.4. Verzoeker gaat er tevens aan voorbij dat het feit dat verweerder in casu verplicht was om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen niet impliceert dat deze beslissing ook onmiddellijk uitvoerbaar was. Ingevolge artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet was het ingestelde beroep bij de Raad schorsend en verweerder heeft deze schorsende werking gerespecteerd.

4.1.2.5. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in deze beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. De voorziene motivering is tevens pertinent en draagkrachtig. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van de artikelen 7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, van de zorgvuldigheidsverplichting en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij stelt het volgende:

“Bij een gedwongen terugkeer naar de Russische Federatie, dreigt de verzoekende partij blootgesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 E.V.R.M.

De verzoekende partij vreest voor zijn leven en fysieke integriteit bij terugkeer naar de Russische Federatie omwille van persoonlijke problemen, doch ook omwille van de algemene veiligheidssituatie; dewelke hij ten aanzien van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft uiteengezet.

Indien de verzoekende partij het Belgische grondgebied dient te verlaten met het oog op een terugkeer naar zijn land van herkomst, loopt de verzoekende partij het risico blootgesteld te worden aan ernstige mensenrechtenschendingen.

Zoals reeds gesteld, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft volle rechtsmacht bij de behandeling van het ingestelde beroep tegen de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De grond wordt opnieuw onderzocht.

Het is aldus tot op heden geenszins uitgesloten dat de verzoekende partij gevaar loopt bij een terugkeer naar de Russische Federatie. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient hierover nog ten gronde te oordelen.

De verwerende partij houdt geenszins rekening met de mogelijke risico's die de verzoekende partij loopt bij een gedwongen terugkeer naar de Russische Federatie. Zo laat de verwerende partij na uitdrukkelijk te motiveren waarom er geen beoordeling is gebeurd van onder meer het risico op een schending van artikel 3 E.V.R.M.

Nochtans is de Dienst Vreemdelingenzaken hiertoe bij wet verplicht. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet vat immers aan met: 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...'

De verwerende partij kan [zich] aldus niet verschuilen achter een zogenaamde gebonden bevoegdheid, aangezien de wet uitdrukkelijk voorziet dat de verwerende partij bij de uitoefening van deze gebonden bevoegdheid dient rekening te houden met internationale verdragen, in casu onder andere het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en het Vluchtelingenverdrag.

De beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen naar dewelke de verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing, was op het moment dat de verwerende partij de bestreden beslissing heeft genomen nog niet vaststaand, gelet op de lopende beroepstermijn (waarvan effectief gebruik werd gemaakt) waardoor uit deze beslissing de Dienst Vreemdelingenzaken niet kon concluderen dat er geen risico is voor het leven en de fysieke integriteit of voor onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 E.V.R.M. De verwerende partij had de beroepstermijn, alsook de beroepsprocedure, moeten afwachten.

Tijdens de lopende beroepstermijn is er aldus een hoger beroep ingesteld tegen de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op heden is nog steeds de schorsende beroepsprocedure hangende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin een vrees voor het leven en fysieke integriteit en de vrees voor onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 E.V.R.M. wordt opgeworpen.

Rekening houdende met de volle rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan nog steeds beslist worden tot schending van artikel 3 E.V.R.M. en/of toekenning van de vluchtelingestatus. De verwijzing naar de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is aldus onafdoende teneinde aan te tonen dat de verzoekende partij geen gevaar loopt bij een gedwongen terugkeer naar zijn land van herkomst. De verwerende partij heeft de motiveringsplicht geschonden.

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetsbepalingen."

4.2.2.1. De Raad benadrukt dat alvorens de in casu bestreden beslissing werd genomen door een hiertoe gespecialiseerde en onafhankelijke overheidsdienst werd onderzocht of verzoeker enig gevaar liep in zijn land van herkomst en er door deze dienst werd vastgesteld dat hij niet in aanmerking kwam voor de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing werd bijgevolg vastgesteld dat er geen reëel risico bestond dat verzoeker in zijn land van herkomst zou worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. De vaststelling dat verzoeker beroep aantekende tegen de beslissing van de commissaris-generaal laat op zich verder niet toe te besluiten dat vaststaat dat hij in zijn land van herkomst dreigt te worden onderworpen aan door het artikel 3 van het EVRM verboden handelingen. Hierbij moet er daarenboven nogmaals op worden gewezen dat de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing van de commissaris-generaal heeft afgewezen, zodat moet worden aangenomen dat verzoeker er hoe dan ook niet in slaagde aan te tonen dat deze beslissing met enig gebrek was behept en opnieuw niet blijkt dat verzoeker nog enig belang heeft bij zijn grief. Verzoeker kan derhalve niet worden gevolgd waar hij stelt dat de bepalingen van artikel 3 van het EVRM voor verweerder in voorliggende zaak een beletsel vormden om, in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker verliest tevens uit het oog dat het feit dat verweerder ten aanzien van hem een beslissing tot

afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nam niet kan worden gelijkgesteld met een effectieve verwijdering van het grondgebied.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet of van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.2.2.2. Verder dient erop te worden gewezen dat artikel 1 van de Vluchtelingenconventie geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde (RvS 14 februari 2005, nr. 140.572; RvS 30 augustus 2006, nr. 162.085; RvS 25 maart 2011, nr. 6740 (c)). Derhalve kan deze bepaling niet dienstig worden aangevoerd.

4.2.2.3. Verzoeker maakt door voor te houden dat verweerder in de bestreden beslissing niet uiteenzette waarom de beroepsprocedure tegen de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geen hinderpaal vormde om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ook niet aannemelijk dat de formele motiveringsplicht werd geschonden. Deze motiveringsplicht, zoals opgenomen in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, noopt verweerder namelijk enkel om toe te lichten op basis van welke feitelijke en juridische gronden hij een beslissing nam en niet om wetsbepalingen nader toe te lichten of om allerhande grieven die tegen een beslissing zouden kunnen worden aangevoerd op voorhand te weerleggen.

4.2.2.4. In zoverre verzoeker in zijn tweede middel nogmaals de schending aanvoert van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK